

© 2024 Jack Muller

Cover: Armando Jansen

Redactie: Esther's Editing – www.esthersediting.nl

Drukkerij: Brave New Books

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Kleiwijn

Mister Jack

Voorwoord van de auteur

Ik vraag mijn vriend, John Stork – die, net als ik regelmatig in de pen klimt – regelmatig als eerste wat hij ervan vindt. Van John krijg ik feedback waar ik wat mee kan, zonder een blad voor de mond te nemen, recht voor zijn raap.

Toen ik zelf een tijdje geleden het boek van John las – Aalsmeer wat gaf jij veel – stuitte ik op een verhaal dat maar in mijn hoofd bleef hangen. Was dit waargebeurd? En hoe was dat afgelopen?

Ik vroeg het John, maar die deed er nogal geheimzinnig over. Het verhaal liet mij niet los en er begon zich een geheel eigen verhaal over een vergelijkbaar onderwerp te ontfouwen in mijn hoofd.

Wat voor John op waarheid berustte gebruikte ik om mijn eigen fantasie de vrije loop te laten over hetzelfde onderwerp, dat uitmondde in dit boek.

VOORWOORD VAN EEN TROUWE LEZER

Er stond een gure noordoostenwind op die tweede dag van december. Ik was net bezig wat warme chocolademelk te maken, een drank die aardig bij dit weerbeeld past, toen de telefoon ging. *'Dat gezeik altijd,'* dacht ik, *'Wie moet mij nu weer zo nodig storen?'*

Het bleek Jack te zijn, die vroeg of ik een voorstuk voor zijn nieuwe boek zou willen schrijven.

Een simpele korte vraag en ik gaf een simpel kort antwoord, maar besepte tegelijkertijd dat dit niet zomaar 'kat-in-het-bakkie' zou worden.

Wel was ik er bij het lezen vanaf het begin al vrij snel van overtuigd dat, mocht ik er iets over willen schrijven, het zeker de moeite van het vermelden waard zou zijn. Desalniettemin heb ik besloten de inhoud in nevelen te laten hullen, het wat algemener te houden en het u te laten ontdekken.

Tot mijn niet geringe verbazing kon ik al na een klein uurtje vaststellen dat het hem weer is gelukt om zichzelf te overtreffen. Voor de zoveelste keer heeft hij zijn hersenspinsels weer op papier weten te krijgen en hiermee weer een stap voorwaarts gezet. Hij heeft het weer geflikt.

Ik wil hem niet een al te grote veer in zijn reet steken, want daar krijgt hij alleen maar kapsones van (of in ieder geval een zere reet) maar ik kon er toch niet helemaal omheen.

Want als je eenmaal bent begonnen met lezen, blijkt het moeilijk om ermee op te houden.

Een onzichtbare hand drijft je voort en dwingt je de bladzijde om te slaan. Zo wint de nieuwsgierigheid het keer op keer van je gebrek aan tijd.

Ik werd een avontuur ingezogen. Een avontuur dat mij meesleepte, bij mijn haren pakte en mij met moeite losliet.

Soms leek het op een jongensboek, dan weer op een even spannende en goed doordachte roman.

Moord, drank, drugs en seks: alles komt aan bod, plus niet te vergeten, een flinke dosis menselijkheid.

Seks was natuurlijk zondermeer te verwachten, want Mister Jack zonder seks is als eh... Mister Jack zonder wijn en dat is natuurlijk ondenkbaar.

Het is volgens mij een topboek geworden (daar heb je die veer weer) dat ik iedereen kan aanbevelen. Lees het, nee: belééf het en geniet ervan. Ik weet zeker dat het gaat lukken.

John Stork

PROLOOG

Terwijl de laatste zusters Franciscanessen de orde van Sint Willibrord verlieten in huifkarren, op weg naar het treinstation in Hoogeveen – om van daaruit door te reizen naar Italië, met de bedoeling om daar voor eeuwig achter de kloostermuren te verdwijnen, riep prior Petrus de broeders van de congregatie bijeen in de refter.

“Broeders, nu onze zusters zijn vertrokken zullen wij moeten waken over hen die zij achterlieten. Laten wij bidden tot God en hem om vergiffenis vragen voor dit verwerpelijke experiment dat totaal uit de hand is gelopen. Ik verplicht jullie dan ook tot geheimhoudingsplicht van het hoogste niveau, dit mag op geen enkele lijst komen te staan, maar moet wel diep in jullie hersenen gebrandmerkt zijn en blijven. Breng de laatste drie naar het opvanghuis en houd contact met hen. Laten we afsluiten wat we al veel eerder hadden moeten afsluiten, zodat niets van dit al ooit het daglicht zal aanschouwen. Las de deur bij de put hermetisch dicht, voor eeuwig en altijd. Amen.”

Daar gingen Pieter, Karel en Willem: de wijde wereld in. Zonder moeder, zonder vader, zonder liefde. Voorbestemd voor een leven op de heide.

HOOFDSTUK 1

Eindelijk werd het een beetje rustig en stierven de geluiden van sirenes langzaam weg. Het hondengeblaf, dat toch erg dichtbij was gekomen, nam af en die irritante helikopter – met al zijn toeters en bellen die zelfs een rat nog kon opspeuren als hij het lef had gehad zich te bewegen, zo wist Chris van de televisie – was eindelijk terug naar zijn basis.

Even rust, al zou dat niet lang duren. Met man en macht, zowel aan de Nederlandse als aan de Duitse kant, zou de klopjacht onverminderd doorgaan zodra de eerste zonnestrallen zich lieten zien. Zonnestrallen; ja, daar had hij behoefte aan, in plaats van het Hollandse zeikweer dat hem ondertussen doorweekt had. Was hij eindelijk buiten, kreeg hij van dat grauwe, miezerige pleurisweer. Het had maar één voordeel: daardoor hadden die bloedhonden hem mooi niet kunnen opsnuiven.

Het was donker en Chris had geen flauw benul meer waar hij zich ergens bevond. Zat hij in Duitsland? Of was hij nog op Hollands grondgebied? Misschien had hij zich daar beter op moeten voorbereiden toen hij nog alle tijd van de wereld had, maar ja, dit was zo'n uitgelezen buitenkans geweest dat hij er totaal niet over had nagedacht. Sterker nog, hij had niet gedacht dat er een kans van slagen was geweest. Eerlijk gezegd was het meer voor de lol geweest.

Maar toen de auto van de wasserette de poort uit reed, met hem achterin tussen het vuile wasgoed, had hij bijna een gilletje van vreugde geslaakt. Wat een sukkel, wat een klassieke fout en wat een kinderlijk eenvoudige ontsnapping uit de penitentiare inrichting was dit!

Daar was directeur 'Trump' natuurlijk niet blij mee en hij zou alles op alles zetten om hem zo snel mogelijk weer op te pakken. Wat stond hij voor lul zeg, die volgevreten papzak, met zijn 'zachte G'. Eerst was zijn wijf weggelopen met een ex-gedetineerde: Samuel Vrolijk. Samuel was een Arubaan met een buitenproportioneel grote lul, die hij vol trots de 'baarmoedervergruizer' noemde en die ondertussen een hele romantische briefwisseling had gehad met de vrouw van Trump.

Chris wist eigenlijk niet eens hoe Trump werkelijk heette. Hij had die naam al toen Chris hier drie jaar geleden voor acht jaar werd vastgezet wegens moord met voorbedachte rade en hij had voor de rest nooit met hem gesproken. De sappige verhalen die over hem de ronde deden waren echter niet van de lucht geweest. Wat een blamage die man, hij had toch

allang zijn koffers moeten pakken en terug moeten gaan naar waar hij vandaan kwam. Maar nee hoor; Trump bleef, in al zijn arrogantie, stoïcijns zitten waar hij zat: in Ter Apel. Waarschijnlijk wilden ze hem nergens anders hebben, dat zou een plausibele uitleg zijn.

En nu had hij ook nog een kinderlijk eenvoudige ontsnapping achter zijn naam, al zou hij dat nooit toegeven natuurlijk. Nog beter zou het voor Trump zijn om hem zo snel mogelijk weer achter de tralies te krijgen, om nog erger gezichtsverlies te voorkomen. *'Dus hup Chris, lopen met je luie reet!'* dacht hij bij zichzelf, want die eer ging hij Trump niet geven. Hij liep door bossen en velden zonder te weten waar naartoe. Naar het zuiden, dat wist hij wel, maar voor de rest wist hij hier heg nog steg. Hij kwam uit de Haarlemmermeer en hij kon zich niet herinneren dat hij ooit de polder uit was geweest, zelfs niet met de vakanties. Vakanties waren om te werken op het land van zijn vader, aardappelen en bieten, soms maïs voor de afwisseling. Toen zijn vader overleed mocht hij de troep gaan runnen. Het bleek een bedrijf dat letterlijk en figuurlijk onder water stond, dus hij begon meteen met een flinke schuld aan zijn kont terwijl het leven nog moest beginnen. Zijn zusje Annelies was allang het huis uit en getrouwd met die lapzwans van een Peter. Zij had totaal geen interesse in het landbouwbedrijf. Hij zelf eerlijk gezegd ook niet, maar wat moest hij dan?

Chris begon het nu toch serieus koud te krijgen en hij kreeg wel een beetje trek ook. Het was alweer dertig uur geleden dat hij zijn laatste bajesmaaltijd had weggeslikt. Slappe uiensoep en brood met sterf-op-sstraat-worst: je kon er niet eens een goeie drol van draaien. Opeens stond hij op een landweggetje en in de verte zag hij een bushokje staan. Hij liep erheen en ontdekte dat hij in Duitsland was. Naast het hokje stond een fiets, niet op slot zo te zien. Hoeveel jaar extra zou hij krijgen voor het stelen van een fiets? *'Fuck it: die is voor mij!'* dacht hij en hij sprong er al op. Hij wilde eigenlijk een deuntje fluiten, maar liet dat wijselijk uit zijn hoofd. Eerst maar wat kilometers maken en zichzelf warm trappen. Zachtjes in zichzelf neuriënd, hij kon het toch niet helemaal laten, gingen de kilometers voorbij totdat hij een keiharde knal hoorde en meteen begon de fiets te slingeren. *'Kut! Godverdomme!'* Chris was zich de tering geschrokken, al was het slechts een lekke band. Hij keek om zich heen om te zien of het kabaal een Duitser had gewekt, maar hij hoorde niets. Er was hier ook niets anders dan velden vol met graan, toch? Of niet? In de verte zag hij twee lichten zijn kant opkomen, een auto zo te horen. Snel

verborg hij de fiets in het veld en ging er zelf ook in op. Even later reed er met een slakke gangetje een Duitse politieauto voorbij. Zouden ze hem hier ook nog zoeken? Hij had het idee dat hij nu wel aardig uit de buurt was van Ter Apel. Het veld maar weer in dus, weg van de weg. Dwars door het graanveld, met als enige baken de maan die flauwtjes scheen. Het graan stond er wel prachtig bij, bijna klaar voor de oogst zag hij met zijn geoefende oog en hij voelde het met zijn eeltige handen. Het graanveld ging over in soort heide met hier en daar een boom en in de verte werd het een stuk dichter bebost, daar ging hij heen. Daar kon hij zich de rest van de dag wel schuilhouden dacht hij, terwijl de rest weer op zoek ging naar 'Chris de Verschrikkelijke'.

Bij het bos aangekomen liep hij ineens op een onverhard pad dat hij een tijdje volgde totdat hij een flauw lichtje zag. Een boerderij? Een boswachtershuis? Voorzichtig, zonder geluid te maken, naderde hij een gebouw dat steeds groter leek te worden naarmate hij dichterbij kwam. Had hij een rondje gelopen en liep hij zo weer tegen de poort van de PI aan? Hij zou met open armen ontvangen worden, dat wist hij zeker.

Trump zou zeggen dat hij hem eigenhandig bij de kladden had genomen en de borstklopperij zou niet van de lucht zijn. Maar nee, hij had zich vaak vergist – vooral in de mensheid – maar met zijn oriëntatievermogen was niets mis. Hij rook de geur van versgebakken brood. Nu wist hij zeker dat hij niet bij de PI in de buurt was: vergebakken brood, dat had hij voor het laatst gegeten toen hij drie jaar geleden was thuisgekomen van de moordpartij en de keuken heerlijk geurde naar echt brood.

Jezus, het water liep hem in de mond! Voorzichtig kwam hij stapje voor stapje dichterbij. Het leek wel een soort klooster, een beetje vervallen zo op het eerste gezicht. Een boomgaard en een groentetuin die er niet echt florissant bij stonden, maar wat was hij blij met de bospeen die hij uit de grond trok en bijna met zand en al naar binnen schoof.

Op een paar lichtjes na leek het verder nog in rust te zijn. Op de geur afgaand liep hij nog iets dichterbij en zag de deur waar het licht vandaan kwam. De keuken, dat zou vast de keuken zijn. Hoeveel extra jaar voor het stelen van een paar broodjes? Oh, hij was bijna bij de deur waar die heerlijke geur vandaan kwam, hij hoorde zijn maag gewoon schreeuwen. Nog een paar stappen, hij zag ze bij wijze van spreken al op de bakplaat naar hem lonken. De klap op zijn kop was genadeloos en eer hij bij de broodjes was ging het licht uit.

HOOFDSTUK 2

Arnoud was al vroeg opgestaan deze morgen. De werkelijkheid en zijn dromen waren weer eens door elkaar gelopen afgelopen nacht. Dat was niks nieuws: sinds de brand sliep hij sowieso beroerd, al jaren hetzelfde liedje. Soms was het allemaal zo levensecht dat het hem gewoon angstig maakte en dan werd hij met het zweet onder zijn oksels wakker. Dan weer was het kortsluiting geweest, een andere keer was het de kaars, maar altijd met hetzelfde resultaat en een lachende duivel op de achtergrond. En die duivel leek verdomd veel op zijn vader, met zijn eeuwige tirannieke wijzende vinger. Er hing een joint in zijn mondhoek, waar net zo veel rook uit kwam als uit de kerktoren die in brand stond – en toen de toren met veel geraas omviel en het kruis boven op zijn vader dreigde te vallen, begon Arnoud zelf keihard te lachen.

Dat was meestal het moment dat hij wakker schrok, drijfnat van het zweet, het moment dat hij even niet wist waar hij was. Eigenlijk had hij hier medicatie voor, maar die slikte hij maar zelden. Hij werd zo duf als een konijn van die troep. Rotzooi was het, hij wist zeker dat hij – als hij er tien tegelijk van zou doorslikken – naar de eeuwige jachtvelden zou gaan. Daar zou zijn vader hem vast en zeker opwachten en zoals gebruikelijk de huid vol schelden, hem uitmaken voor alles wat maar lelijk of ziek was. Nee, hij moest die zooi door het toilet spoelen voordat hij eens de geest zou krijgen. Als hij *iemand* nooit meer tegen wilde komen dan was het zijn vader wel, of liever gezegd: de duivel.

Hij besloot zich alvast maar een beetje nuttig te maken en broodjes te gaan bakken. De dag kon niet mooier beginnen dan met het zien van de blijde gezichten als de mensen het vers gebakken brood roken. Al had hij De Kapitein nog nooit met een lach op zijn gezicht gezien, hij wist dat hij ervan genoot, die ouwe schransbak. Ach, hij zat niet op bedankjes te wachten, de tevreden gezichten zeiden hem genoeg. En hij had liever dat hij brood aan het bakken was dan dat hij van die nare dromen had, of was het echt gebeurd...? Arnoud zette zachtjes de radio aan en zocht NPO4 op, een rustig klassiek muziekje, daar ging het brood nog mooier van rijzen. Maar hij kreeg eerst het nieuws nog even te horen, over het algemeen dagelijks geneuzel waar de mensheid zich druk om maakte. Dat deed Arnoud allang niet meer: het kon hem allemaal gestolen worden.

Belangrijker was wat voor weer het vandaag ging worden; kon hij in de tuin werken zonder zeiknat geregend te worden? Werken in de tuin was leuk, het gaf hem rust en voldoening, ook al was hij er niet erg goed in. Ze waren al blij als er eens iets fatsoenlijks geogst werd uit de groentetuin, of als Arnoud het Spartaanse gebouw opfleurde met wat bloemen. Nóg belangrijker was dat ze geen last van hem hadden zolang hij buiten kon klooien. Eigenlijk was het wel veel te veel voor één man: een groentetuin, de boomgaard met appel- en perenbomen, pruimenbomen en aalbessenstruiken. Het bos, waar nog weleens een boom omviel die klein gehakt moest worden. En dan was er nog het immense gazon dat regelmatig gemaaid moest worden. Nou ja, hij móést niets natuurlijk; hij zat hier niet voor de werkverschaffing, maar hij vond het gewoon fijn. Hij hield van de geuren der natuur, of het nu vers gemaaid gras was of een rotte paddenstoel, de kruiden in de tuin of de paar wietplanten die hij her en der geplant had; hij snoof het elke keer weer met genoeg op.

Die wietplantjes waren het enige overblijfsel uit zijn vorige leven. Het zakje zaad dat bij toeval in zijn jaszak was blijven zitten toen de grote brand was uitgebroken had hij hier in het wilde weg gezaaid en verdomd: het kwam nog op ook! Hij zou dit jaar enkel voor het zaad gaan, dan kon hij volgend jaar misschien een aardige oogst hebben. Hij had al een mooi stukje heide op het oog waar ze prima zouden gedijen.

Hoorde hij nou de keukendeur opengaan? Verbaasd keek Arnoud naar buiten, waar het geluid vandaan was gekomen. Hier werd niemand wakker voor acht uur, het zou in ieder geval de eerste keer zijn. Hij kon de gedaante die voorzichtig naar binnen kwam sluipen ook niet plaatsen. *'Jezus Maria, een inbreker! Wat valt hier nou te halen?'* Heel stil pakte Arnoud een steelpannetje van het aanrecht en bleef voor de inbreker uit het zicht. Die leek maar één doel te hebben en dat waren de vers afgebakken broodjes, die heerlijk geurend stonden af te koelen in het rek. Hij had er bijna één te pakken toen Arnoud verwoestend uithaalde met de steelpan, boven op zijn kop: knock out.

"Gij zult niet stelen, jij addergebroed!"

Hij zag er sterk en gezond uit, zij het een beetje witjes en onverzorgd. Maar hij ging wel erg snel knock out zeg, of had hij weer veel te hard uitgehaald? Tja, er liep wel wat bloed uit zijn hoofd. *'Misschien is het beter als ik Marloes even waarschuw.'*

In haar badjas stond ze voorover gebogen naar de inbreker te kijken. Hij zag er niet gevaarlijk uit of zo. Eigenlijk wel een knappe vent, al stonk hij behoorlijk naar oude onderbroeken en natte hond.

“We slepen hem naar kamer zeven en binden hem daar vast. Dan kijk ik even naar zijn wond en bel daarna de politie wel.”

Samen sleepten zij de inbreker naar een klein kamertje net naast de receptie dat dienst deed als EHBO-post. Ze bonden hem op het oude stalen ledikant vast en Marloes concludeerde dat het wel meeviel met de wond op zijn hoofd.

“Laat hem eerst maar bijkomen, Arnoud. Dan zien we straks wel verder.”

HOOFDSTUK 3

Met een knallende koppijn opende Chris voorzichtig zijn ogen en keek in een knipperende, vergeelde TL-buis. Waar was hij? Waarom lag hij hier, vastgebonden op een bed? Was hij terug in de P.I.? Waarom deed zijn kop zo'n pijn? Vaag herinnerde hij zich dat hij door een lange gang ging met nog veel meer knipperende TL-balken. Dat was eigenlijk alles. Oh ja, en de geur van vers gebakken brood. Zijn maag kromp meteen ineen bij de gedachte alleen al. Hier rook het niet naar brood, maar naar gesteriliseerd verband en jodium. Lag hij soms in het ziekenhuis? Het duurde even voordat het besef weer terugkwam bij Chris en de vergetelheid omsloeg in woede.

“Hé godverdomme! Maak me los!” schreeuwde hij in het niets. Even later ging de deur open en stapte er een lange vrouw naar binnen. Ze was casual gekleed in een spijkerbroek die meer scheuren had dan stof, een mouwloos zwart overhemd en witte, hoge gympen. Ze had kastanjerood haar dat warrig op haar hoofd zat en tot ver over haar schouders viel. Borsten had ze niet of ze waren in ieder geval nauwelijks zichtbaar, maar haar ogen spraken boekdelen. Als ogen konden lachen, dan was dit het grote voorbeeld. Pretogen, maar dan in de lieve zin des woords. Ogen waar je in kon verdrinken, maar die dat nooit zouden toestaan.

“Goeiemorgen, ik ben Marloes van Zaal, de directrice van De Weide Heide. En u bent?”

Chris schraapte even zijn droge keel en zei toen in een vlaag: “Evert Joling. Waarom lig ik hier in vredesnaam vastgebonden?”

“Nou, dat lijkt mij duidelijk, meneer Joling. U kwam hier inbreken, al zou ik niet weten wat hier voor interessants te halen valt, maar u bent op heterdaad betrapt. En dus zal ik zo dadelijk de politie op de hoogte stellen.”

“Ach, welnee joh. Inbreken? Haha, welnee! Ik was hopeloos verdwaald en zag eindelijk licht branden. Daar kwam nog eens de overheerlijke geur van versgebakken brood bij en die deed mij uiteindelijk besluiten hier naartoe te gaan.”

Marloes bekeek de man eens wat langer. Als het waar was wat hij zei, dan hadden ze wel een probleem: je kon niet zomaar iemand op zijn harses slaan. Aan de andere kant was hij hier onuitgenodigd naar binnen gegaan. Hij zag er op zich helemaal niet uit als een inbreker en gezien de staat van

zijn kleren kon het makkelijk kloppen dat hij al een tijdje aan het rondwalen was.

“Waar komt u vandaan, als ik vragen mag?”

“Uit Abbenes, dat ligt in de Haarlemmermeer. Mijn auto staat hier een paar kilometer verderop met pech, vandaar. Ik weet bij-god niet waar ik beland ben.”

“Achterin.”

“Achterin wat?”

“Je bent in Achterin beland, een dorpje net tegen de Duitse grens aan. Ik zal u even losmaken, ik denk dat alles op een misverstand berust. Kan ik u een kopje koffie met een broodje aanbieden voor het ongemak?”

“Ach, het is ook wel een beetje mijn eigen schuld, maar die koffie sla ik niet af.”

Na de koffie bood Marloes aan om Evert met de auto weg te brengen naar het dorp, waar Dirk Punt zat met zijn autogarage, die kon hem vast wel verder helpen.

Chris zat genoeglijk om zich heen te kijken, terwijl hij genoot van een broodje kaas – de derde al. De tuinman, oftewel de bakker van dit lekkers, kwam zijn excuus maken. Maar dat wuifde Chris vrolijk weg.

“Het was de duivel in mij die de overhand had vanochtend, ik vraag u om vergiffenis,” zei de man.

“Ach, ‘t is al goed joh, maak je niet druk.”

Hij begreep ondertussen dat hij in één of andere instelling was beland. Wat voor instelling was nog niet duidelijk, maar iets te vrezen had hij hier niet, nog niet althans. Evert Joling, hoe kwam hij erop... Maar toch, hij kon beter maar zo snel mogelijk wegwezen, voordat hij herkend werd.

Misschien was hij al met zijn poffertjesporum op tv geweest bij ‘Opsporing Verzocht’.

Van het plaatsje ‘Achterin’ had hij nog nooit gehoord, maar echt ver bij Ter Apel vandaan kon het nog niet zijn; een kilometertje of twintig, hooguit.

Ze zaten nog maar net in de Suzuki Vitara van Marloes toen het nieuwsbericht uit de radio kwam.

“Voorvluchtige Chris van R. is nog steeds niet gevonden. Vandaag zal de zoektocht verder gaan in de grensstreek. Tips kunnen naar.....”

Marloes zette de radio uit en de auto langs de kant.

“Ik dacht al dat ik iets bekends zag vanmorgen. Jij bent die Chris van R.. Je was gisteravond op tv. Klopt hè?”

Chris zuchtte. Wat moest hij doen? Ontkennen had geen zin. Vluchten, terug het bos in, met de kans dat Marloes alle alarmbellen liet afgaan? Dan werden zijn kansen wel erg klein. Marloes d’r keel dichtknijpen en er met de auto vandoor gaan? En hoelang zou dát mogen duren? En dan, Marloes was veel te mooi om te vermoorden: hij was geen beest! *‘Open kaart dan maar, we zien wel wat er van komt.’*

“Ja, dat klopt, ik ben Chris van Ravenstein: de ontsnapte. Ik vond het na drie jaar wel welletjes en ben tussen het wasgoed gekropen. Een jurk uitzoeken voor een vrouw was tien keer ingewikkelder,” zuchtte hij gelaten, maar gespannen, “En nu? Gooi je mij eruit? Bel je de politie?” Marloes zuchtte eveneens en stak een sigaret op.

“En nu? Ja, daar vraag je me wat.”

Ze bleef even stil en dacht na. *‘Ik had gewoon mijn kop moeten houden, hem af moeten zetten bij Punt en daarna hard weggrijden en de politie bellen.’*

“Wat heb je op je geweten, Chris? En geen leugenachtige lulpraatjes!”

“Mag ik ook een sigaret?”

Chris zoog zijn longen eens goed vol en blies de rook heel relaxt weer uit.

“Ik heb mijn zwager vermoord, verder niets.”

“Oh, dat is alles!” bitste Marloes.

“Ach, als jij mijn zwager had gekend had je hem ook vermoord, hoor, de vuile rat.”

“Zal je zus ook wel trots op je zijn.”

“Weet je, Marloes, daar heb ik eigenlijk nooit bij stil gestaan, maar ik denk inderdaad dat zij trots op me zou zijn geweest.”

“Geweest?”

“Ja, kanker. Ze was amper dertig jaar.”

“Heb je daarom je zwager vermoord?”

“Onder andere. Hij heeft mij besodemieterd en bijna bankroet gemaakt en toen mijn zus lag dood te gaan, zat hij bij de hoeren mijn geld te verneuken. Ik heb er ook geen dag spijt van gehad, hoor. Maar de gevangenis is wel heel erg saai, dus ben ik eens op avontuur gegaan.”

Marloes dacht als een razende na. Wat moest ze hier nou weer mee?

Hem naar Punt brengen had geen zin: hij had wel pech, maar niet met een auto. Hem gewoon aan zijn lot overlaten en alles zo snel mogelijk vergeten? Maar dat zat niet in haar: ze was de zorg niet ingegaan om voor

problemen weg te lopen. Maar dat was het juist: ze had al problemen genoeg zonder deze delinquent, met zijn guitige porum. Aan de manier waarop hij haar had zitten te bestuderen had ze al wel gezien dat zij niet bang voor hem hoefde te zijn. Fysiek kon ze hem ook wel hebben dacht ze.

Wat haar verontrustte was dat ze zelf een soort onrustig onderbuikgevoel had gehad toen hij daar zo hulpeloos vastgebonden op het bed lag.

Ze had gewoon al veel te lang geen goeie wip gemaakt en dát maakte het gevaarlijk. Ze moest wel rationeel blijven denken, al had ze hem het liefst uit de auto gesleurd, het bos ingetrokken en daar als een beest tekeer gegaan op het zachte mos. Eens kijken wat meneer in huis had en of hij Marloes' duistere zijde tevreden kon stellen.

“Ik ga hier waarschijnlijk grote spijt van krijgen, maar we gaan terug naar De Weide Heide. Dan kun je eerst even bijkomen en je wat opfrissen. Daarna kun je gewoon weer verder lopen als je dat wil. Ik zal er verder mijn mond over houden, maar ik waarschuw je, mannetje: geen rare fratsen, want dan bel ik evengoed de politie.”

Zonder op antwoord te wachten startte Marloes de auto weer en draaide om op het onverharde pad terug het bos in.

“Je hoeft dit niet te doen, hoor, maar dank je wel. Ik voel nu pas hoe uitgeput ik eigenlijk ben.”

HOOFDSTUK 4

De Kapitein vond het maar een rare situatie. En hij hield niet van rare situaties. Eigenlijk hield hij überhaupt niet van wat voor situatie dan ook. Dan moest hij bijsturen en manoeuvres uitvoeren die er dan weer voor zorgden dat hij in een situatie terecht kwam.

Met zorg stopte hij zijn pijp met tabak terwijl hij ondertussen het tuinhuis in de gaten hield. Dáár was de rare situatie, want normaal was die leeg. Het tuinhuis was oorspronkelijk een portiershuisje geweest, maar was nu al tijden een gastenverblijf. Het was alleen nog nooit gebruikt.

Als er al eens gasten kwamen wisten ze niet hoe snel ze weer moesten vertrekken. Een uurtje, hooguit twee, langer bleven ze nooit.

En nu zat er een man in die hem vaag bekend voorkwam. Het was één van zijn bemanningsleden geweest, dat wist hij zeker, maar wie of wat was hem een raadsel. Was het de marconist, of één van de muzikanten?

Misschien was het wel gewoon een bootsjongen geweest in die tijd; hij zag er nog jong uit. Hij wist het niet meer, maar hij kwam er wel op. Soms kon hij zich ineens weer een situatie herinneren, hij moest gewoon even geduld hebben. Zou het soms een verstekeling zijn geweest? Dat verklaarde wel zijn eetlust. Drie broodjes kaas had hij wel opgegeten, alsof hij dagenlang onderin het ruim had schuil gezeten. Daarna waren ze vertrokken en dat was goed, gezien de situatie, maar slechts een half uur later waren ze allebei weer terug. En dat vond hij maar een rare situatie, gezien de omstandigheden.

Hij zou het straks uitgebreid in het logboek vermelden, dan kon hij het later nog eens opzoeken – als de situatie uit de hand zou lopen bijvoorbeeld. Nu gingen de gordijnen dicht in het tuinhuis en dat was natuurlijk ook een opmerkelijke situatie, aangezien het dag was. *'Slapen doe je 's nachts, jongen,'* dacht hij. Of zou hij op de uitkijk hebben gestaan vannacht? Dan was het plausibel. Hij had wel wat eerder aan de bel mogen trekken dan en moeten melden dat ze een ijsberg waren genaderd. Over situaties gesproken! Dat was er wel één, het was maar goed dat hij zelf achter het roer had gestaan. Hij stak de brand in zijn pijp en pufte vrolijke kringetjes, die omhoog door de bomen verdwenen. “Heeft u het niet koud, meneer van Zanten?” vroeg de directrice in het voorbijgaan, toen ze op weg was naar het tuinhuis. Maar De Kapitein weigerde al jaren te antwoorden als hij niet met zijn functie werd

aangesproken. Hij noemde haar toch ook niet gewoon 'Marloes'? Stel je voor zeg, wat hadden de functies dan nog voor functie? Wat zei ze nou over koud? De Beringzee, dáár was het pas koud! Daar bleef je met je handen vastgevroren aan de reling hangen en pieste de bemanning ijsblokjes. Laverend tussen de ijsbergen, hopen dat ze niet vast kwamen te zitten of nog erger: gekraakt zouden worden door het ijs... Maar een beetje fris had hij het inderdaad, misschien moest hij zich eens gaan aankleden.

HOOFDSTUK 5

Zonder kloppen liep Marloes het tuinhuis in en stond oog in oog met een naakte Chris, die net onder de douche vandaan kwam. Zelfs in het schemer van het kleine huisje kon ze zien dat hij een goed figuur had. Niet overdreven gespierd, geen haargroei als een baviaan en helemaal vrij van piercings en tattoo's.

“Goh, de tweede naakte man al deze ochtend, je zou bijna denken dat ik een glorieus seksleven had,” zei Marloes, terwijl ze een stapeltje kleren op het bed legde.

“Kijk maar of er iets bij zit voor je. Het is in ieder geval schoon. Het was vroeger van meneer Bakker. Die had ongeveer jouw postuur, maar die heeft nu toch geen kleren meer nodig,” zei ze, terwijl haar ogen ongegeneerd over het lichaam van Chris gleden. *‘Goeie kont en de juiste maat piemel,’* dacht ze, *‘En gelukkig niet zo'n hangzak!’* Als ze ergens op afknapte, dan was het wel op mannen met een hangzak. Het zou wel hetzelfde zijn als hoe mannen over theezakjes dachten, of over wijn uit een zak.

“Dat ondergoed is trouwens nieuw, hoor. Dat komt uit de collectie van een vriendin van mij die in ondergoed doet, het schijnt heerlijk te zitten.”

Echt verlegen was Chris niet, maar nu hij hier zo in zijn blote kont tegenover Marloes stond, die maar bleef ratelen en haar ogen ruimschoots de kost gaf, be kroop hem toch een ongemakkelijk gevoel.

“Die naakte man buiten op dat bankje, loopt die altijd zo luchtig gekleed?” vroeg Chris, om het maar even over een andere boeg te gooien.

“Ach, meneer van Zanten... Tja, dat ligt een beetje aan zijn gemoedstoestand, maar meestal loopt hij keurig in uniform, hoor. Op de dagen dat hij naakt rondloopt is hij zo recalcitrant als een kleuter van vier en als je hem dan niet ‘Kapitein’ noemt, is er geen land mee te bezeilen.” Chris had ondertussen de boxershort aangetrokken die Marloes had meegenomen. Lekker stofje en een mooie print; het leek de ‘Nachtwacht’ van Rembrandt wel wat er op stond.

“Vroeger was hij schipper op de binnenvaart, tot het moment dat hij de stuurhut eraf had gevaren bij een brug die iets te laag was – of niet snel genoeg open was gegaan naar zijn zin. Sindsdien weet hij het verschil niet meer tussen een koekoeksklok en kerstmis. Zo is hij de kapitein van de Titanic, dan weer waant hij zich op de Nova Zembla. Bezoek krijgt hij

nooit. Zijn vrouw en kinderen schamen zich voor hem en zijn slechts één keer langs geweest. ‘Opgeruimd staat netjes’ zullen ze misschien gedacht hebben. Als het niet zo triest was, zou je erom kunnen lachen. Kreeg jij eigenlijk bezoek in de bajes?”

Chris had net het t-shirt van wijlen meneer Bakker over zijn hoofd getrokken. Er stond iets op van de band Kiss. Het was een beetje versleten, maar de tong van Gene Simons was nog duidelijk te zien en het rook tenminste fris.

“Bezoek? Ja, twee keer van mijn advocaat – die wel erg geïnteresseerd was in mijn boerderij met land. Dat was eigenlijk net zo’n gluiperd als mijn zwager en nadat ik hem verteld had dat hij dezelfde behandeling zou krijgen heb ik hem nooit meer gezien.”

“Ook geen vrienden of familie die langs kwamen? Was er niet een meisje in je leven dan?”

Chris schudde zijn hoofd, maar dacht ondertussen aan Yola – die hem jarenlang aan het lijntje had gehouden met haar mooie praatjes en stralende lach.

God, wat had hij zijn kop gek laten maken door die Poolse meid. Hij vroeg zich af of ze alweer in Holland zou zijn of nog steeds in Polen was.

“Nee, niemand,” zei Chris, “Ik had er ook geen behoefte aan, moet ik zeggen.”

“Jeetje, wat een eenzaam bestaan. Maar je had natuurlijk genoeg maten om je heen in de lik waar je een praatje mee kon maken.”

“Mwa, ook daar was ik geloof ik een buitenbeentje tussen al dat gespuis. Het klinkt misschien een beetje vreemd, maar ik zie mijzelf niet echt als een crimineel, ook al heb ik een moord op mijn geweten.”

“Een eenmalige fout?”

“Ja, zo zou je het kunnen noemen, al vind ik het nog steeds geen fout.”

Marloes keek hem even recht in de ogen.

“Als ik jou was ging ik een beetje slaap inhalen, maar als je hem in het holst van de nacht peert snap ik dat ook. Van mij zullen ze niets horen, dus kijk maar wat je doet.”

Chris was inderdaad aan het eind van zijn latijn en wilde niets liever dan slapen. Of het nou veilig was of niet: hij kon niet meer.

“Ik weet niet waarom je dit voor mij doet, Marloes, maar: dank je wel. En ja, ik zou graag mijn ogen even willen sluiten.”

“Heel verstandig. En doe de deur van binnenuit op slot: er lopen hier meer rare mensen rond dan bij jou in de lik. Slaap lekker.”

'Eindelijk rust,' dacht Chris en hij ging op de rand van het bed zitten. Hij stak een sigaret op uit het pakje dat Marloes had laten liggen en overdacht zijn opties. Het was weer zo'n ondoordachte actie geweest, die hij beter van tevoren had moeten uitdenken. Waar moest hij naartoe? Waar moest hij van leven? Nu hij met zijn kop op tv was geweest kon hij zeker nergens meer terecht.

Naar huis – als hij al zover kwam – kon ook niet: daar stonden ze hem van justitie natuurlijk al met open armen op te wachten. Een zwerversbestaan dus en misschien proberen naar Frankrijk te vluchten om ergens op een wijngaard een baantje te scoren. Leuk idee, hij sprak alleen geen woord Frans. Zelfs zijn Engels was belabberd en in het Duits kwam hij ook niet verder dan 'nein' en 'schweinhund'.

Ach, wat maakte hij zich druk, misschien werd hij over een uur al van zijn nest gelicht. Marloes kon nou wel zeggen dat ze hem niet zou verlinken, maar hoeveel was dat waard? Hij wist niet veel van vrouwen en zijn vertrouwen erin was ook niet groot. Maar wat kon hij anders op dit moment?

Eerst maar eens een tukkie doen in dit gerieflijke hutje, waar het fris rook en stil was. Geen gore zweetlucht van zijn onfrisse medegevangenen en geen geschreeuw van bewakers. *'Alleen dat al was het waard,'* dacht Chris en hij viel in een diepe slaap.

HOOFDSTUK 6

Zorgvuldig plantte Chris de wijnstekken, tachtig centimeter uit elkaar, in de volle klei. In kaarsrechte lijnen, vanaf het huis tot aan de dijk, werden de nieuwe druivenstruikjes stuk voor stuk met de hand als soldaten op een rij in de grond geplant. Het was geestdodend werk, maar Chris genoot er toch van. De zon brandde op zijn rug en naast hem kwam telkens een zweem lichaamgeur vrij die zijn neus aangenaam prikkelde. Telkens als Yola bukte om een wijnstek voor Chris klaar te leggen, kwam er een vleugje okselzweet, vermengd met het zoete parfum dat Yola droeg, zijn neus verwennen. Ze was slechts gekleed in een afgeknipte spijkerbroek en een hemdje dat eigenlijk te groot was, zodat hij regelmatig zicht had op haar kleine borsten als ze weer bukte.

Vrolijk kakelde ze aan één stuk door over van alles en nog wat. Dat deed ze half in het Engels met soms een beetje Pools, maar het meeste was in begrijpelijk Nederlands, zij het met de nodige hilarische versprekingen. Niet dat Chris geconcentreerd luisterde naar Yola: meestal ging het toch nergens over, wijvenpraat, maar haar aangenaam donkere stem verveelde nooit.

Ze had lang haar, paars met zwart, dat tot ver over haar schouders viel. Volgens Yola was het van origine blond, maar ze zei dat ze dan zo op een Russische hoer leek, waarna ze dan hardgrondig op de grond spuugde. Als Poolse deerne had ze kennelijk niet zo heel veel op met haar Russische burens. Begrijpelijk, vond Chris. Hij was zelf een tijdje flink bestookt met de prachtigste blonde Russische dames die zich via internet aan hem wilde binden. Het was je reinste koehandel, mooier kon hij het niet maken. Meisjes van amper achttien jaar oud, die maar één doel hadden, al waren er zat kerels ingetrapt die later bedrogen, zonder geld en zonder een Natasja of een Olga thuiskwamen. Eén verkeerde site aanklikken en je had er jarenlang plezier van.

Maar de Russische hoeren voeren er wel bij, al wist Chris wel bijna zeker dat één of ander fotomodel slechts haar mooie koppie had verkocht voor een habbekrats en dat de rest van de communicatie bedreven werd door een flink bebaarde Kozak.